

BOODSCHAP VAN ZIJNE HEILIGHEID PAUS FRANCISCUS VOOR DE 39^e WERELDJONGERENDAG

24 november 2024

Zij die op de Heer hopen, zullen rennen en niet vermoeid raken (vgl. Js. 40:31)

Beste jongeren!

Vorig jaar zijn we de weg van de hoop naar het Grote Jubileum ingeslagen door na te denken over de woorden van de heilige Paulus: "Verheugt u in de hoop" (Rom. 12,12). Om ons voor te bereiden op de Jubileumbedevaart van 2025, kunnen we ons dit jaar laten inspireren door de profeet Jesaja, die zegt: "Zij die op de Heer hopen... zullen lopen en niet vermoeid raken" (Js. 40,31). Deze woorden komen uit het zogenaamde Boek van de Troost (Js. 40-55), dat het einde van Israëls ballingschap in Babylon aankondigt en het begin van een nieuw tijdperk van hoop en wedergeboorte voor Gods volk, dat naar zijn vaderland kan terugkeren dankzij een nieuwe "snelweg" die de Heer momenteel voor zijn kinderen opent (vgl. Js. 40,3).

Ook wij leven vandaag in een tijd die gekenmerkt wordt door dramatische situaties die ons wanhopig kunnen maken en ons verhinderen om de toekomst met vertrouwen tegemoet te zien: de tragiek van oorlog, sociaal onrecht, ongelijkheid, honger en de uitbuiting van mens en milieu. Vaak zijn het juist de jongeren die de hoogste prijs betalen. Je voelt de onzekerheid voor de toekomst en je weet niet zeker waar je dromen toe zullen leiden. Op deze manier kunnen jullie in de verleiding komen om te leven zonder hoop, als gevangenen van verveling, depressie en zelfs aangezet worden tot risicovol en destructief gedrag (cf. Spes Non Confundit, 12). Daarom, beste jongeren, wil ik jullie een boodschap van hoop geven, zoals ook Israël die ontving in Babylon. Ook vandaag opent de Heer een snelweg voor jullie en Hij nodigt jullie uit om je daarop met vreugde en hoop te begeven.

1. De pelgrimstocht van het leven en zijn uitdagingen.

De profeet Jesaja spreekt over "wandelen zonder vermoeid te raken". Laten we eens nadenken over deze twee realiteiten: wandelen en vermoeidheid. Ons leven is een pelgrimstocht, een reis die ons boven onszelf doet uitstijgen, een reis op zoek naar geluk. Het christelijke leven in het bijzonder is een pelgrimstocht naar God, naar onze verlossing en de volheid van al wat goed is. Onze doelen, prestaties en successen zullen, als ze alleen tot het materiële beperkt blijven, na een kortstondige voldoening, ons hongerig achterlaten, verlangend naar iets groters. Ze kunnen onze ziel niet volledig bevredigen, omdat we geschapen zijn door God die oneindig is. Als gevolg daarvan hebben we een aangeboren verlangen naar transcendentie, een constant rusteloze drang naar de vervulling van hogere aspiraties, naar "iets meer". Daarom is, zoals ik jullie vaak heb gezegd, "het leven bezien vanuit een beperkt perspectief" niet genoeg voor jullie jonge mensen.

Toch is het normaal dat we, hoewel we vol enthousiasme aan onze reis beginnen, vroeg of laat moe worden. In sommige gevallen worden angst en innerlijke vermoeidheid veroorzaakt door sociale druk, door eisen om bepaalde studies te voltooien, door ons werk en ons persoonlijke leven. Dit veroorzaakt een zekere moedeloosheid, omdat we van het een naar het ander rennen in een leeg "activisme" waardoor we onze dagen met duizend dingen vullen en desondanks het gevoel hebben dat we er nooit in slagen om genoeg te doen en nooit helemaal voldoen. Deze vermoeidheid gaat vaak gepaard met een zekere verveling, de apathie en ontevredenheid die degenen treft die nooit iets ondernemen, nooit keuzes maken, beslissen, risico's nemen, maar liever in hun eigen comfortzone blijven, op zichzelf gericht, de wereld van een afstand bekijken en beoordelen, zonder ooit hun "handen vuil te maken" met problemen, met andere mensen, met het leven zelf. Dit soort vermoeidheid is een soort nat cement waarin we staan; uiteindelijk verhardt het, verzwart het ons, verlamt het ons en verhindert het ons om vooruit te komen. Ik geef de voorkeur aan de vermoeidheid van hen die vooruitgaan, niet aan de lusteloosheid van hen die stilstaan zonder verlangen om te bewegen!

De oplossing voor vermoeidheid is, vreemd genoeg, niet stilstaan en rusten. Het is op weg gaan en pelgrims van hoop worden. Dit is waartoe ik jou uitnodig: wandel in hoop! Hoop overwint alle vermoeidheid, elke crisis en elke zorg. Het geeft ons een krachtige stimulans om door te gaan, want het is een geschenk van God zelf. De Heer geeft zin aan ons leven, werpt licht op onze weg en toont ons de uiteindelijke richting en het doel ervan. De apostel Paulus gebruikt het beeld van een atleet in het stadion die wedijvert om de prijs van de overwinning te ontvangen (vgl. 1 Kor. 9,24). Wie aan een sportwedstrijd heeft deelgenomen - niet als toeschouwer, maar als atleet - weet hoeveel innerlijke kracht er nodig is om de finish te halen. Hoop is precies de kracht die God in ons inblaast, waardoor we in staat zijn de wedstrijd ten einde toe te lopen, aan alle moeilijkheden voorbij kunnen kijken en te volharden tot we het einddoel bereikt hebben: gemeenschap met God en de volheid van eeuwig leven. Als er één prachtig doel is, als het leven een uiteindelijke betekenis heeft, als niets van wat ik droom, plan en bereik ooit verloren zal gaan, dan is het de moeite waard om te blijven lopen, ons in te spannen, obstakels en vermoeidheid te overwinnen, omdat de uiteindelijke prijs onmetelijk mooi is!

2. Pelgrims in de woestijn.

Tijdens de pelgrimstocht van het leven zullen er onvermijdelijk uitdagingen zijn. In vroegere tijden moest men in lange pelgrimstochten het hoofd bieden aan wisselende seizoenen en klimaten, wisselden aangename weiden en koele bossen af met ook besneeuwde bergen en droge woestijnen. Zelfs voor gelovigen kan de pelgrimstocht van het leven en de reis naar ons uiteindelijke doel vermoeiend zijn, zoals de tocht door de woestijn naar het Beloofde Land dat was voor het volk Israël.

Ook voor jullie allemaal! Zij die de gave van het geloof hebben ontvangen, kennen gelukkige momenten waarop we Gods aanwezigheid en nabijheid voelen, maar ook andere momenten waarop we de woestijn ervaren. Het kan gebeuren dat ons aanvankelijke enthousiasme voor school of werk, of voor het volgen van Christus - of dat nu in het huwelijk, het priesterschap of het godgewijde leven is - gevolgd wordt door momenten van crisis, waardoor het leven lijkt op een moeilijke tocht door de woestijn. Deze crisismomenten zijn echter niet nutteloos: het kunnen belangrijke momenten van groei worden. Het zijn momenten waarop hoop gelouterd wordt! In crisissituaties vervaagt veel valse "hoop", hoop die te klein is voor ons hart, vervaagt de betekenis. In crisissituaties wordt de ware aard van de valse hoop onthuld en worden we zonder illusies geconfronteerd met de fundamentele vragen van het leven. En op die momenten kan ieder van ons zich afvragen: wat is de hoop waarop ik mijn leven heb gebaseerd? Zijn het echte verwachtingen of slechts luchtspiegelingen?

Op die momenten laat de Heer ons niet in de steek. Als een vader komt Hij naar ons toe en geeft Hij ons voortdurend het brood dat onze kracht voor de reis vernieuwt. Laten we niet vergeten dat Hij het volk in de woestijn manna gaf (vgl. Ex. 16) en dat Hij de profeet Elia, die vermoeid en ontmoedigd was, tweemaal brood en water aanbood, zodat hij "veertig dagen en veertig nachten kon lopen naar Horeb, de berg van God" (vgl. 1 Koningen 19,3-8). In deze Bijbelse verhalen heeft het geloof van de Kerk het kostbare geschenk van de Eucharistie gezien, het ware manna, het ware voedsel voor onderweg, dat God ons geeft om ons op onze weg te ondersteunen. Zoals de zalige Carlo Acutis zei, is de Eucharistie de snelweg naar de hemel. Carlo maakte van de eucharistie zijn belangrijkste dagelijkse afspraak! Op deze manier, in verbondenheid met de Heer, kunnen we lopen zonder vermoeid te raken, want hij loopt naast ons (vgl. Mt. 28,20). Ik moedig jullie allemaal aan om het grote geschenk van de Eucharistie te herontdekken!

Laten we dan op die onvermijdelijke momenten van vermoeidheid in onze pelgrimstocht in deze wereld leren rusten zoals Jezus en in Jezus. Hij zei tegen zijn leerlingen dat ze moesten uitrusten nadat ze van hun zending waren teruggekeerd (vgl. Marc. 6, 31). Jezus erkent ook jouw behoefte aan lichamelijke rust, tijd voor ontspanning, tijd om in gezelschap van vrienden door te brengen, om te sporten en om te slapen. Maar er is een dieper soort rust, de rust van de ziel, die velen zoeken en weinigen vinden, want die is alleen in Christus te vinden. Besef dat al je innerlijke vermoeidheid rust kan vinden bij de Heer, die tegen je zegt: "Komt tot Mij, allen die vermoeid zijn en onder zware lasten gebukt gaat, en Ik zal u rust geven en verlichting schenken" (Mt. 11,28). Als de vermoeidheid van de reis je zwaar valt, kom dan terug

naar Jezus, leer in Hem te rusten en bij Hem te blijven, want "wie op de Heer hoopt... zal lopen en niet moe worden" (Js. 40,31).

3. Van toeristen naar pelgrims.

Beste jongeren, ik nodig jullie uit om op reis te gaan, om het leven te ontdekken langs de weg van de liefde en om het aangezicht van God te zoeken. Mijn advies aan jullie is: ga niet op weg als toeristen, maar als echte pelgrims. Wees niet als oppervlakkige toeschouwers, blind voor de schoonheid om je heen, zonder de betekenis van de wegen die je gaat te ontdekken, alleen geïnteresseerd in een paar vluchtige momenten om vast te leggen in een selfie. Toeristen doen dit. Pelgrims daarentegen dompelen zich volledig onder in de plaatsen die ze tegenkomen, luisteren naar de boodschap die ze overbrengen en maken deel uit van de zoektocht naar geluk en vervulling. De Jubileumbedevoort is bedoeld als het uiterlijke teken van een innerlijke reis waartoe allen geroepen zijn om te maken naar onze eindbestemming.

Laten we ons met deze houding allemaal voorbereiden op het Jubeljaar. Ik vertrouw erop dat velen van jullie op bedevaart naar Rome kunnen komen om door de Heilige Deuren te gaan. Iedereen zal in ieder geval deze pelgrimstocht kunnen maken in zijn of haar plaatselijke kerk, door de kerken en heiligdommen te bezoeken die het geloof en de devotie van Gods heilige en gelovige mensen bewaren. Ik hoop dat deze jubileumbedevoort voor ieder van ons "een moment van echte, persoonlijke ontmoeting met Jezus, de 'Deur' van ons heil", zal worden (Spes Non Confundit, 1).

Ik moedig je aan om deze ervaring met drie fundamentele houdingen te benaderen. Ten eerste, dankzegging, met harten die openstaan om God te prijzen voor zijn vele gaven, vooral de gave van het leven. Dan een geest van zoeken, als uitdrukking van de onlesbare dorst van ons hart om de Heer te ontmoeten. En ten slotte boetedoening, die ons helpt om naar binnen te kijken, de verkeerde wegen en beslissingen te erkennen die we soms hebben genomen en ons op die manier te bekeren tot de Heer en tot het licht van zijn evangelie.

4. Pelgrims van hoop voor de missie.

Sta mij toe nog één beeld te schetsen om je op je reis te begeleiden. Wie de Sint-Pieter in Rome bezoekt, steekt het grote plein over dat wordt omgeven door de zuilengalerij die is gebouwd door de beroemde architect en beeldhouwer Gian Lorenzo Bernini. De zuilengalerij lijkt op twee open armen, een beeld van de Kerk, onze moeder, die al haar kinderen omhelst. In dit komende Heilig Jaar van de Hoop nodig ik jullie allen uit om de omhelzing van onze barmhartige God te ervaren, om zijn vergiffenis te ervaren en de vergeving van al onze "innerlijke schulden", zoals in de Bijbelse traditie van de jubeljaren. Op deze manier, omarmd door God en herboren in Hem, kunnen ook jullie open armen worden om jullie vele vrienden en generatiegenoten te omarmen en zo door jullie welkom de liefde van God de Vader te ervaren.

Moge "een glimlach, een warm vriendschapsgebaar, een vriendelijke blik, een luisterend oor, een goede daad van jullie, rijke zaden van hoop worden voor hen die ze ontvangen" in de wetenschap dat deze in de Geest van Jezus zijn, en jullie zo onvermoeibare missionarissen van vreugde worden.

Laten we, terwijl we voorwaarts gaan, in geloof onze blik richten op de heiligen die ons zijn voorgegaan op de reis, die het doel hebben bereikt en ons nu bemoedigen door hun getuigenis: "Ik heb de goede strijd gestreden, ik heb de wedloop volbracht, ik heb het geloof behouden. Van nu af aan is er voor mij de kroon der gerechtigheid, die de Heer, de rechtvaardige rechter, mij op die dag zal geven; en niet alleen aan mij, maar ook aan allen die naar zijn verschijning hebben verlangd" (2 Tim. 4:7-8). Het voorbeeld van zoveel heiligen, mannen en vrouwen, stimuleert en ondersteunt ons.

Moed! Jullie hebben allemaal een speciaal plekje in mijn hart. Ik vertrouw jullie reis toe aan de Maagd Maria, zodat jullie in navolging van haar voorbeeld met geduld en vertrouwen kunnen uitkijken naar de komst van de Maagd Maria, de vervulling van al jullie hoop, ook nu, terwijl jullie volharden in jullie tocht als pelgrims van hoop en liefde.

Rome, Sint-Jan van Lateranen, 29 augustus 2024, Herdenking van het martelaarschap van Sint-Jan de Doper.

FRANCISCUS

*Vertaling: Mgr. drs. R.G.L.M. Mutsaerts
Eindredactie: A. Kruse, MA
Copyright: Libreria Editrice Vaticana/SRKK*